

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

srdečně Vás zdravím! Zřejmě se k Vám již donesla zpráva, že na sklonku července jsem utrpěl vážný úraz po pádu ze skály, ze kterého se stále zotavuji. Jsem si vědom toho, že mnoho lidí se za mne a mou rodinu vytrvale modlilo, a rád bych jim touto cestou vyjádřil svůj dík za jejich podporu. Vědomí, že na nás myslí a za nás se modlí tolik lidí, bylo pro mne a mou rodinu ohromnou posilou. Jsem vděčný za tuto velkou Boží rodinu a za možnost společně se radovat z Božího milosrdenství a vzájemně se posilovat v těžkých životních situacích.

Přestože jsem původně plánoval vyjádřit své poděkování především sboru Církve bratrské v Hradci Králové, ze kterého jsem vzešel, a sboru Jižní Město v Praze, se kterým jsem se v poslední době velmi sblížil, záhy mi došlo, že okruh lidí, kteří na nás mysleli a za naši situaci se přimlouvali, je mnohem větší a že i těmito lidem dlužím svou odpověď. Protože bych Vás tedy nerad nechával v nevědomosti o okolnostech mého úrazu, průběhu léčby a hlavně o tom, jak se mi daří nyní, volím cestu děkovného dopisu, abyste již neměli informace pouze zprostředkovaně, ale tzv. z „první ruky“. Doufám, že následující řádky Vám přinesou mnoho radosti, povzbudí v přímluvných modlitbách a povedou Vás k vděčnosti za to, že Bůh tyto modlitby vyslýchá. Jsem přesvědčený, že v mém případě se skutečně stal malý zázrak, jak to ostatně formuloval jeden lékař. Navzdory vážnosti úrazu by měly být jeho trvalé následky minimální.

Úraz se mi přihodil 23. července v horolezecké oblasti Sokoliki v Polsku nedaleko českých hranic během vysněného výletu s přáteli. Na rozdíl od lezení v Českém ráji, kde jsme se cestou zastavili, jsem si polskou oblast moc neužil, neboť jsem se zřítíl při slaňování hned mé první cesty. Bezprostřední okolnosti pádu si nevybavuji, vše znám jen z vyprávění přátel. Podle nich jsem se zřítíl z 18-20 metrů, po pádu jsem byl plně při vědomí a pokoušel se vstát, což byl však vzhledem k mým zraněním pokus předem odsouzený k nezdaru. Bohužel, na dopadu mne totiž nečekala mocná vrstva písku, ani mechem a jehličím vystlaná stráž, jak tomu je často v případě pískovcových skal, ale žulové skalní bloky, které byly kdysi součástí masivu, který jsem před tím zdolal. Přátelé mi s pomocí mnoha polských horolezců zavolali záchranku a před jejím příjezdem mi vyprostili nohu zaseknutou ve skalní štěrbině. Navíc mne stihli vypodložit oblečením a batohy, abych neležel na holé skále. Záchranáři mne pak terénním autem svezli na louku, kam přiletěl vrtulník, který mne následně transportoval do nemocnice v Jelení Hoře. Jak na transport, tak na první týden v nemocnici opět nemám žádné vzpomínky. Před odletem do nemocnice mi aplikovali silná anestetika, v nemocnici mne na týden uvedli do umělého spánku a z důvodu akutního plicního selhání připojili k umělé ventilaci. Co se se mnou dělo vím pouze z vyprávění rodiny, přátel a lékařských zpráv.

Co bylo příčinou mého pádu se zřejmě nikdy nedozvím. Založil jsem si špatně lano do slaňovací pomůcky? Zatočila se mi během slaňování hlava a pustil jsem se? Nebo jsem se během cesty dolů kochal výhledem do té míry, že jsem si nevšiml docházejícího lana, které mi následně projelo „kyblíkem“? Ať již bylo důvodem pádu cokoliv, na následky to nemělo vliv: pohmožděná plíce, zlomené paty, rozdrcené kotníky, zlomená stehenní kost, pánev a zápěstí, rozdrcené dva bederní obratle a na závěr fraktura lebky a s tím spojené otoky a krvácení do mozku. Náraz do hlavy také způsobil šilhání na pravé oko a částečné poškození zraku. Přestože se tato diagnóza (odborně polytrauma) může zdát jako velmi vážná, je zapotřebí říci, že vše mohlo skončit mnohem hůře. Nedošlo k pádu na hlavu, což by znamenalo

jistý konec i při zřícení z menší výšky, a nedošlo ani k poranění míchy, což by vedlo k celoživotnímu upoutání na lůžko, nebo, v lepším případě, invalidní vozík. Dá se tak do jisté míry mluvit o štěstí v neštěstí. Osobně mne to však vede spíše k vděčnosti vůči Bohu, než vzdávání díky za dílo neosobní náhody.

Pobyt v nemocnici v Jelení Hoře trval přibližně dva týdny. Tam, díky péči tamních lékařů, došlo ke stabilizaci mého stavu do té míry, že jsem mohl být převezen na začátku srpna do fakultní nemocnice na Královských Vinohradech. V Polsku mi odoperovali a při tom vyztužili všechny zlomeniny končetin. V Čechách na započatou práci navázali - na Vinohradech došlo k reoperaci kotníku, který nebyl v ideální poloze, a ke dvěma důležitým operacím páteře. Nejdříve mi páteř v postižené oblasti vyztužili dvěma pruty a hojení obratlů podpořili přidáním nadrcené kousku kosti, který mi před tím odebrali z oblasti pánve. Následně mi nahradili jeden rozdrčený obratel malým titanovým válečkem. V podstatě nebyla operace, při které by mi nenechali v těle kus kovu. Lékaři odvedli velmi dobrou práci a zvláště při operacích páteře jsem byl rád, že se mne ujal jeden z předních českých specialistů. Na vlastním těle jsem tak mohl zakusit základy moderní medicíny.

Možná větším problémem než polámané kosti se ukázalo mé poranění mozku. Po probuzení z umělého spánku jsem vykazoval známky agresivního chování, paranoie a obecně jsem nebyl schopný racionálního uvažování. Na jedné straně to byl přímý důsledek poškození mozku, ke kterému došlo během pádu, na druhé straně k tomu bezesporu přispěly anestetika aplikovaná během operací a následný koktejl léků na tlumení bolesti. Vše možnými způsoby jsem se snažil zbavit sádrových fixací na nohou i předloktí a strhával jsem ze sebe všechny sondy a elektrody, které na mne lékaři připevnili. Poměrně dlouho jsem také nebyl schopný rozlišovat sen od skutečnosti. Během mého pobytu v Polsku jsem byl skálopevně přesvědčen, že tamní personál nemá nejmenší zájem na mém transportu domů, ale chce mě předhodit kanibalovi z vedlejšího lůžka (jak jsem se později dozvěděl, oním „kanibalem“ byl pán s vážnými zdravotními problémy, který ani nebyl schopný zvednout se z postele). V nemocnici na Vinohradech se mi na příklad zase zdálo, že se účastním divokého rodea a v důsledku toho jsem ve dvě hodiny v noci zvonil na personál s otázkou, kde si můžu ugrilovat steak z mnou chyceného kusu dobytka. Odpovědí bylo to, že mne opět přivázali k posteli, od které jsem se před tím sám šikovně odpoutal. Dnes tyto příběhy slouží jako historky k pobavení přátel, nechtěl bych je však zlehčovat příliš. Pravdou je, že společně s výše zmíněnými zraněními bylo právě toto, co působilo mé rodině po počátečním šoku největší obavy - dlouho si nemohli být jistí tím, že to nebude stav trvalý. Díky Bohu, psychiatrickým pacientem jsem nebyl dlouho. Za pomoci psychofarmak se v průběhu času můj mentální stav postupně zlepšil, až se navrátil do normálu. Rodina si mohla oddechnout. Je na místě, abych i jí vyjádřil svůj vřelý dík za jejich vytrvalost, péči a neutuchající podporu.

Celkem jsem v nemocnicích strávil necelé dva měsíce. Propustili mne téměř ze dne na den. Mohl jsem jít do LDN, nebo do domácí péče. Protože nemohu chodit a náš byt v Praze není bezbariérový, čas následné rekonvalescence nakonec trávím u svých rodičů v Hradci Králové. V současné době se mi daří velmi dobře. Bolesti nemám žádné a v posteli mne v podstatě drží pouze doporučení lékařů. Operovaná páteř a kotníky vyžadují tři měsíce klidu na lůžku, aby měly čas se úplně prohojit. Na rehabilitaci, která bude trvat minimálně další měsíc, tak budu moci nastoupit nejdříve na začátku prosince. Do té doby budu trávit čas ve středu rodinného krbu s tím, že manželka Markéta, která mne dříve navštěvovala v nemocnici každý den, dojíždí alespoň na víkendy.

Za zmínku také stojí dvě důležité životní události, které jsem v důsledku svého úrazu promeškal. První z nich byly magisterské státní závěrečné zkoušky, kterými jsem měl zakončit svá univerzitní studia. Ty byly tedy odloženy a další nejbližší termín tak připadá na červen, nebo září roku 2019. Dlouhé roky studia teologie jsem pak měl s pomocí Boží zúročit ve službě v církvi coby nastupující vikář ve sboru na Jižním Městě, kde se mi dostalo velmi vřelého přijetí. Můj vikariát, který měl započít na začátku září, je onou druhou událostí, která zatím nedošla svého naplnění. Sboru na Jižním Městě jsem však vděčný nejenom za obětavou modlitební podporu, ale i za ochotu posečkat s mým nástupem až do mého úplného zotavení.

Závěrem bych rád nastínil, jak se na výše popsané události dívám z perspektivy své víry. Rozhodně nepocítuji žádnou hořkost a nikdy jsem neměl potřebu ptát se Hospodina, proč toto neštěstí postihlo zrovna mne. Nevěřím v to, že by se naše životy odvíjely jako příběh, jehož scénář je Bohem předem daný a ve kterém nám tak připadá role pouhých loutek. Za své činy jsme zodpovědní a je nutno říci, že svým jednáním jsem podobnému úrazu šel celý život naproti. V podstatě od dětství mne provází záliba v extrémních sportech - ať již to byl skateboarding nebo parkour a freerun (akrobacie v městské zástavbě), či skoky do vody. Občas jsem se rád chlubil tím, že jsem si během své kariéry extrémního sportovce nezlomil jedinou kost v těle. To jsem ovšem netušil, že si později tento „dluh“ vyberu i s úroky. Přestože jsem si riziko, které s sebou horolezectví přináší, uvědomoval a nikdy je nepodceňoval, má první zahraniční „expedice“ dopadla tak, jak dopadla, a vinit z toho Boha nelze.

Celou situaci vidím na pozadí toho, že jsem pád nemusel přežít vůbec, nebo jsem mohl skončit jako invalida se zatemněnou myslí. To by mne samotného možná netrápilo, protože bych si svůj stav zřejmě neuvědomoval, ale mou rodinu, pro kterou by to bezesporu znamenalo velkou zátěž, by to zasáhlo velice. Pocítuji tak především radost a vděčnost z „druhé šance“, kterou mi Bůh daroval. Úraz změnil můj celkový pohled na život. Přestože jsem si vědom toho, že v důsledku pádu budou celou mou poúrazovou existenci provázet jisté limity, vnímám svůj život po úrazu jako čas, který mi byl z Boží milosti dán nezaslouženě navíc. Čas, který nechci promarnit, ale žít k Boží slávě a službě lidem.

S díky a srdečným pozdravem,

Vít Hlášek